



# BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL – 2009. (46.ÉV) – JANUÁR - MÁRCIUS

## MÁSOK BŰNEIÉRT VALÓ ENGESZTELÉS A SZENT SZERETET ISKOLÁJA

Cerejeira lisszaboni bíboros-pátriárka jól megismerte a fatimai Szűzanya jelenéseit. 1930-ban kijelentette: «Számomra Fatima küldetése a világ számára hasonló Paray-le Monial küldetéséhez. Amit Paray-le-Monial (1673-1690) jelentett a Jézus Szíve-tisztelet elterjedésének, az lesz majd a jövőben Fatima (1916-1926) szerepe a Mária Szeplőtelen Szíve-tisztelet számára». Előrelátóan azt is hozzáfűzte: «A fatimai jelenések új kort nyitnak meg: Mária Szeplőtelen Szíve tiszteletének a korát.»

1673 december 27-én jelent meg először az Úr Jézus Alaquoque Szent Margitnak (1647-1690) Paray-le-Monial-ban, a vizitációs nővérek kolostorának kápolnájában. Amint a szeretett tanítvány, ő is megpihenhetett keblén és az Úr Jézus kinyilatkoztatta neki Isteni Szívének kimondhatatlan titkait. «Azt mondta, – írja Szent Margit – Szívem telve van az emberek iránti égő szeretettel és nem tudom tovább visszatartani szeretetem lángját... Ki kell ezért nyilvánítanom, hogy gazdagítsam őket drága kincseimmel, melyeket most veled ismertetek...»

Lehetetlen megadni az erre következő évek jelenéseinek számát. Az isteni Szív dicsőségének trónusán mutatkozott és 5 szent sebe jobban fénylett mint a nap. Szíve telve volt szeretettel, amely az egész világot átfogta és a belőle áradó fénysugarak eljutottak minden néphez. De az emberek mindegyike csak hálátlanságukkal és közömbösségükkel válaszoltak. «Ez Nekem jobban fáj – paszolta – mint kinszenvedésem. Csak legalább kicsit szeretnének, nagyon megjutalmaznám őket. De sajnós törekvésem, hogy jót tegyek velük, mindenfelé csak hidegséget és közömbösséget kap válaszul. Legalább te örvendeztess meg, ahogy csak tudsz, hogy így jóvátedd az ő hálátlanságukat.»

Más alkalommal a feltámadt Jézus jelent neki fénylő dicsőségében. Szívét tövisszorosító vette körül. A napnál fénylőbb trónon állt és fénycsóvákat árasztott minden irányba. «Megértette velem, hogy az emberek szeretetére vár – írja újra Szent Margit – mert le akarja őket téríteni a kárhozat útjáról, ahova a Sátán vezette őket...»

1689 májusában közölte Szent Margittal az első pénteki nagy ígéretet is: «Végtelen irgalmamban megígérem neked, hogy mindenre képes szeretetem megadja a bűnbánat kegyelmét azoknak, akik hét egymás után következő első pénteken megáldoznak: nem fognak elkárhozni, nem halnak meg szentségek nélkül, mert a halál pillanatában isteni Szívem lesz a menedékük.

Ezeket az ígéreteket egy egyszerű amerikai kereskedő 238 nyelven közzétette és terjesztette.

Már 350 éve van annak, hogy az Anyaszentegyház egén ragyog a Jézus-Szíve-tisztelet. «Hát előtte, vagyis 1650 éven keresztül nem tudta senki, hogy Jézusnak is van Szíve? Azoknak a koroknak a görög és latin egyházatyái nem jutottak el Jézus Szívéhez?» – felvethetné valaki a kérdést. Erre csak egy válasz van: a Szentlélek adja meg minden korban az Egyháznak, hogy mire van szüksége.

Az Istenanya fatimai jelenései által a Szentlélek olyan üzenetet adott az Egyháznak, amely 1917 óta megfelel leg-sürgősebb követelményeinek: Isten meg akarja alapítani a világon Mária Szeplőtelen Szívének a tiszteletét. «Maga Isten akarja» jelentette ki határozottan Lúcia a Jelenés szavaival: «Isten meg akarja alapítani a világon az Én Szeplőtelen Szívem tiszteletét». A fatimai jelenések alatt, kezdve az Angyal jelenésével, tudomásunkra jutott az imára és áldozathozásra való felhívás azon bűnök engesztelésére, amelyekkel megbántják Isten, Jézust és Mária Szeplőtelen Szívét, továbbá az imára és áldozathozásra való felhívás is a bűnösök megtéréseért. Lúcia nővér szerint ez a fatimai üzenet alapnormája. Ennek gyakorlása vezette fel a három kis pásztorgyermeket, Lúciát, Ferencet és Jácintát a hit, a remény és a szeretet síkjára. Hogy megmentse a bűnösöket, a Szűzanya arra kérte őket, hogy imádkozzák mindennap a rózsafüzért és minden tized végére csatolják az imát: «Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tűzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.»

Mária Szeplőtelen Szívéből ered az a fény, amely megvilágítja az egész üzenetet. Ez a «fény» késve érkezett, mert először az áldozathozás és az ima alapüzenetét ismerték fel, amit a Szűzanya újra elhozott a világnak. Hamarosan azonban Lúcia elfedezte az üzenet legbensőbb képét, ami-ben egyesül és amiből erőt kap, vagyis ami az üzenet «lelke»: Mária Szeplőtelen Szívét. Nem csak arról van ebben szó, ami az egyház különböző karizmái közt Fatimának a saját jellegét adja, hanem ez biztosítja az üzenet különböző témáinak egységét és benső képét.

Mária Szeplőtelen Szíve, mint Jézus Szíve is, a mai legjobb teológia szerint a személyiség legformálisabb képét fejezi ki és ez teszi közismertté szeretetét a szív természetes szimboluma képében. Így tehát a fatimai Szűzanya saját Szívének üzenetét hozta el nekünk.

Mária Szeplőtelen Szívének témája több alkalommal szerepel a jelenések alatt, kezdve az Angyal jelenésével,

mégpedig a két Szív közösségében. Miután az Angyal megtanította a kis pásztorokat az imára és háromszor elismételte velük «Istenem, hiszek Tebenned és imádlak Téged, remélek Tebenned és szeretlek Téged. Bocsánatot kérek mindazokért, akik nem hisznek és nem imádnak, nem remélnek és nem szeretnek», így szólt hozzájuk: «Így imádkozzatok! Jézus és Mária Szíve nagy figyelemmel kíséri kéréseiteket.» Másodszor egy kút fáinak árnyékában lepte meg őket e szavakkal: «Mit csináltok? Imádkoztatok! Imádkoztatok sokat! Jézus és Mária Szíve általatok akarják irgalmasságuk tervét megvalósítani. Szakadatlanul imádkoztatok és hozzatok áldozatot a mindenható Istennek». Úgy látszik, Ferenc nem értette e szavak jelentőségét, ezért megkérdezte Lúciát: «Ki a Mindenható? Mit akar mondani: Jézus és Mária Szíve figyelemmel kísérik kéréseiteket? stb». A harmadik jelenéskor az Angyal egy kelyhet tartott kezében, fölötte egy ostya lebegett és megtanította a pásztorokat erre az imára: «Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek, mélységes alázattal imádlak és felajánlom Neked a mi Urunk Jézus Krisztus drága Testét és Véré, Lelkét és Istenségét, Aki jelen van a föld összes tabernákulumában, engesztelésül a szidalmakért, a szentségtörésekért és közömbösségért, amelyekkel Őt megbántják. Szentséges Szívének és Mária Szeplőtelen Szívének érdemeiért könyörgök Hozzád a szegény bűnösök megtéréséért.»

A kis pásztoroknak tehát nem kellett a Szűzanya jelenéseire várniuk, mert a természetfölötti erő teljesen hatalmába kerítette őket és mindenben utánozták az angyalt. Ők is letérdeltek és ismételték az imát, amíg gyakran fáradtságtól össze nem estek; habár talán meg sem értették az ima szövegének a jelentőségét, így megkezdték az engesztelő imádást a világ bűnöseinek a megtéréséért.

A Szűzanya az első jelenés alkalmával megkérdezte tőlük: «Föl akarjátok magatokat ajánlani a jó Istennek? El akartok viselni minden szenvedést, amit majd küld számotokra engesztelésül azokért a bűnökért, amelyekkel megbántják és a bűnösök megtéréséért?» «Igen, akarjuk» – válaszolt Lúcia mindhármuk nevében.

A második jelenéskor már hírül adta nekik, hogy Ferenc és Jácinta hamarosan meghalnak, de Lúcia külön küldetést kap: «Te azonban még egy ideig itt maradsz. Jézus téged akar felhasználni arra, hogy az emberek Engem megismerjenek és szeressenek. Meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét». Amikor ezeket a szavakat kimondta, kitérte kezeit és másodszor árasztott el bennünket ennek a mérhetetlen fénynek visszfényével. Jácinta és Ferenc a fénynek azon a részén állt, amely az ég felé emelkedett, Lúcia pedig azon, amely a földre áradt. A Szűzanya jobb tenyere előtt egy tövisekkel körülvett szív volt és úgy látszott, mintha a tövisek azt átszúrnák. Megértették, hogy ez Mária Szeplőtelen Szíve, amelyet az emberek bűnei sebestek meg, és amely engesztelést kíván. Július 13-án a Jelenés már harmadszor kérte tőlük, hogy imádkozzák mindennap a rózsafüzért és ajánlotta nekik azt, ami aztán életük programa lett: «Hozzatok áldozatot a bűnösökért és mondjátok gyakran, különösen akkor, ha áldozatot hoztok: Ó Jézusom, Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréséért és azoknak a bűnöknek az engesztelésére, amelyeket Szűz Mária Szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek». Ezeknél az utolsó szavaknál ismét kitérte

kezeit, mint a két előző hónapban. Úgy látszott, hogy a fény sugar áthatolt a földön. Egyszerre csak egy lángtengert láttunk és a lángtengerbe merülve láttuk az ördögöket és a kárhozott lelkeket...» Lúcia 1941. augusztus 31-én írta le betűszerint először a pokol látomását és így folytatta: «Ijedten és segélykérően emeltük a Szűzanya felé tekintetünket. Ő jóságosan, de szomorúan így szólt hozzánk: Most a poklot láttátok. Ide kerülnek a szegény bűnösök lelkei. Isten meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentse őket. Ha teljesítik kérésemet, sokan megmenekülnek és béke lesz.»

Nemcsak Lúcia, hanem unokatestvérei is, különösen Jácinta, jól megértették Lúcia jövőbeli küldetését. Ezt juttatja kifejezésre Lúcia nővér a 3. Emlékezésében, a fatimai titok két első részének, a pokol látomásának és Mária Szeplőtelen Szívének kinyilatkoztatásának leírása után: «Röviddel kórházba menetele előtt (Jácinta) így szólt hozzám: Nem tart már sokáig, és az égbe megyek. Te azonban itt maradsz, hogy tudasd mindenkivel: Isten meg akarja alapítani a földön Mária Szeplőtelen Szívének a tiszteletét. Ha erre elérkezik az idő, hogy erről beszélj, akkor ne búj el! Mondd meg mindenkinek, hogy Isten a kegyelmeket Mária Szeplőtelen Szívén keresztül juttatja el hozzánk. Az embereknek Őáltala kell kérniök ezeket. Jézus Szíve azt akarja, hogy Vele együtt égi Anyánk Szívét is tiszteljék. A békét égi Anyánktól kell kérni, mert Isten Őrá bízta ezt. Bárcsak minden szívnek átadhatnám azt a lángot, amely az én szívemben ég, ami által Jézus és Mária Szívét annyira szeretem». Lúcia nővér Ferenc és Jácinta misztikus életét ezzel a híres «fényvel» és a pokol látomásával magyarázza.

Igy tehát a három pásztorgyermek elő volt készítve arra, hogy a Szűzanya kérésére választ adjanak az ima és áldozat minden formájában és a két kis pásztorgyermek, Ferenc és Jácinta ezt a hősiesség legmagasabb fokára vitte, amint ezt az Egyház boldoggáavatásukkal hivatalosan is elismerte. Áldozataiknak csak néhány formáját említsünk meg: állhatatosságukat a rózsafüzér és az angyaltól megtanult imában; a szegény gyermekeknek felajánlott napi eledelüket; hogy a legnagyobb hőségben sem ittak vizet és nem keresték a fák árnyékát; magatartásukat a családi körben, a fogságban, a halállal való fenyegetéskor; súlyos betegségüket és haláluk türelmes és példás elviselését. Életük és példájuk lett a világszerte ismert fatimai mozgalom kiindulója, amely a bűn kerülésében, az elmélyült ima- és áldozati életben állt, és mindezt tették azzal a szándékkal, hogy engeszteljék a bűn által megségtett Istent, Jézus Krisztus és Mária Szeplőtelen Szívét.

A Szűzanya utolsó kérése október 13-án összefoglalja az egész fatimai üzenet magyát: «Ne bántsák meg többé Istent, hiszen már annyira megbántották!» Ezen szavak után az Istenanya kitérte kezeit, és mintegy szétszórta velük a nap sugarait. Közben felemelkedett, fényét visszatükrözte a nap, ami aztán elkezdett táncolni 50-70.000 ember előtt. Ez volt az a három hónappal előre jelzett csoda, ami által Isten rányomta hiteles bélyegét a fatimai jelenésekre.

Tulajdonképpen mit is kér tőlünk Mária Szeplőtelen Szíve Fatimában? Bizonytalán ugyanazt, amit Paray-le-Monialban kért az Úr Jézus, hiszen a Szűzanya szándékai azonosak

Jézus Szíve szándékaival. Elérkezett 1917-ben erre is az időpont, amiről jótáll Szent János, a szeretett tanítvány, aki a misztikus Szent Matild kérdésére «Hogy van az, hogy te az Úr Jézus keblén pihenhetél és evangéliumodban még csak említést sem tettél az Ő Szívéről?» ezt a választ adta: «Ez fenn volt tartva arra az időre, amikor lehanyul és megbénul a szeretet», hogy amikor elhatalmaskodik a bűn, áradjon túl a kegyelem (v.ö.Róm 5,20).

Amikor kialudt az emberek szívéből a szeretet, Jézus Szíve Szent Margit által nyilvánította ki Magát a világnak azért, hogy szeretetével felhevítse a szíveket. Akkor jött az a felhívás, hogy tekintsünk Jézus Szentséges Szívére, Amely annyira szenved az emberek hálátlansága, közömbössége és káromlása miatt. Engesztelést kért és megígérte, hogy a hét engesztelő elsőpéntek által az élet utolsó pillanatában Jézus irgalmas Szíve biztosítja nekik az üdvözülés kegyelmét.

A fatimai üzenetnek ugyanez a törekvése; de itt Mária Szeplőtelen Szívére kell tekintenünk. Ő is panaszkodik az emberek hálátlansága, közömbössége és káromlása miatt. Ő is engesztelést kér és az öt egymás után következő első szombat gyakorlásának erejében megígéri, hogy a halál órájában ott lesz mellettünk az üdvösségünkre szükséges kegyelmekkel.

Jézus Krisztus Mária Fia és a mi Megváltónk. Mária Jézus Anyja és a mi Anyánk. Szünetünk és legszentebb Szíveik végtelen érdemei által a világ orvosságra talált minden rosszra, amit bűnei által magára vont. Jézus megváltó kinszenvedése erejében eggyé lett minden emberrel titkos Testében. Ebben a tesben benne vannak a tagok, úgy a szentek, mint a bűnösök.

Isten gondolatai és gondjai számunkra Jézus Szívének aggodalmi. A vallás Jézus Szívén emberivé lett! Viszont egész életünket, bánatunkat, örömünket, aggodalmunkat isteníthetjük Jézus Szentséges Szíve érzelmeivel egyesítve. Ami bánt bennünket, ami a lelkesedésünket emeli, mindazt emberi-isteni érzelmmé olvasztva megtaláljuk Jézus Szentséges és Mária Szeplőtelen Szívében. Kivált pedig, ha a bűn bánt bennünket, ha saját bűneink és mások bűnei ijesztenek és engesztelést keresünk, mily fenséges engeszteléssé váltja ki bánatunkat a Szent Szívek iránt való áhítat. Paray-le-Monial és Fatima engesztelésre hív bennünket. Arra kérnek a Szent Szívek, hogy imádásunkkal, önmegtartóztatásainkkal, apró áldozatainkkal, fegyelmezett életünkkel tegyük jóvá ne csak saját bűneinket, hanem a világ bűneit is.

Nem nehéz szeretni Istent, nem nehéz szeretni Jézus Krisztust, miután testvérünké lett; nem nehéz a Szűzanyát sem szeretni, mióta Jézustól a keresztén a mi Anyánkká vált. De a szeretet természetességét illetően semmi sem lep meg annyira bennünket, mint a Szent Szíveknek az a kívánsága, hogy a mi szeretetünk Velük szemben szánakozó szeretet legyen. Az Úr Jézus és a Szűzanya elpanaszolták Szívük kínját és arra várnak, hogy enyhítsük fájdalmukat és tegyük jóvá azt, ami megsértette Őket. Hogyan, miképp szánjuk meg Istent, mit adjunk a Végtelennek? De a szív nem talál ebben nehézséget. Tapasztalásból tudja, hogy minden, Jézus Krisztus és a Szűzanya is, ha beáll ebbe a világba, annak okvetlenül szeretni, de szenvedni is kell; sőt minél inkább szeret, annál több jut ki neki a szenvedésből. A Szent Szíveknek

érdekei vannak ezen a földön, és ezek harcba vannak beállítva. Aki pedig harcol, még ha Isten is, ki van téve annak, hogy vereséget szenvedjen. Az Úr Jézusnak és a boldogságos Istenanyának vannak törvényei, azokat meg lehet vetni. Ha vannak lelkek, akiknek megreped a szívük a bűn iszonyától, vannak mások, akik Istent nem tekintik s a bűnt úgy isszák, mint a vizet. Mit csináljon velük az Úr? Mivel az emberek szabad akarattal járnak, vagy engedelmeskednek Isten akaratának, vagy megvetik azt. Így állunk az Egyházzal is, Krisztus Titokzatos testével. Mily harc folyik körülötte! Vajon jobban bának-e a misztikus testtel, mint bántak a megtestesült Igével? Mily megvetetés, üldözés! Ime az Úr Jézus és Szent Anyjának a sorsa a földön! És minél nagyobb a szeretet, annál mélyebb a fájdalom is. Meglehet, hogy az Isten-szeretethez a töviskoszorúja még nem igen fonta körül szívünket. Mihelyt pedig a lelkiség eléri áttetszőségét és megtisztulnak a szív érzelmei, öntudatunkba lép a bánat, a szánalom Isten érdekeinek sorsa iránt, melyek mindenfelé a rövidebbet húzzák s a szerető szívre a fájdalom árnyát borítják.

Az Úr Jézus határozottan kijelentette, mennyire fáj Neki, hogy az emberek Őt megvetik. Alacoque Szent Margitnak határozottan elpanaszolta, hogy szenved. Megmutatta Szívét, mely végtelenül boldog az ő megdicsőülésében, de ugyanakkor töviskoszorú környezi azt s kereszt árnyékolja be a szent sebek fájdalmát. Nem képzelhetünk el megdicsőült szívet, még az Úr Jézus Szent Szívét sem, hogy ne érezze a bűn sérelmeit; sérelmeit érezni és szenvedni, az mindegy. De biztos, hogy ez a szenvedés nem olyan, mint a földi kín. A szomorúság ott az örök örömben van foglalva. Így látják ezt a Szent Szívek, az Isten csodálatos fényében, mely bevilágítja a világ terveit és azt is, hogy a bűn, mely lándzsát, tört szűrt az Ő Szívükbe, már most dicsőségüket szolgálja. Mi itt a földön nem tudjuk a megdicsőült Szívek szenvedését boldogságukkal megegyeztetni de hisszük, hogy ez a két Szív, amelyek annyira szerették az embereket, viszonzásul csak megvetést és közönyt aratnak. Elég ez ahhoz, hogy tudjuk: «Engesztelnünk kell, meg kell szánunk Jézus Szentséges és Mária Szeplőtelen Szívét.»

Át kell változtatnunk szeretetünket résztvevő szeretetté. Az emberek megbántják Istent, az eldurvult világ gyalázza Jézus és Mária Szívét. Fájlatjuk ezt a szerencsétlen világot, nyujtsunk elégtételt Nekik, engeszteljük a meggyalázott Szent Szíveket. Ez a szánakozó szeretet a valóságos Isten-szeretethez az iskolája. Azért, aki szeretni akar, tanuljon meg szánakozni. A teológusok azt mondják, hogy az Úr Jézus azért szenvedett annyit, hogy az emberek szívét meglágyítsa. «Ő ti, kik az úton átmentek, figyeljétek és lássátok, mily nagy az én szenvedésem», s ha meglátjátok, biztos vagyok benne, hogy meglágyul szívetek. Ami Istent illeti, elég lett volna bármi kis szenvedés arra, megváltson bennünket. Hogy azonban a szeretet iskolája legyen. ahhoz olyan kín és szenvedés kellett, mely belenyúl a szívbe. Azért szenvedett az Úr Jézus, hogy megessék rajta szívünk. Jézus é Mária Szíve azt kívánják, hogy szánjuk meg Őket, hogy mutassuk be Nekik engesztelő szeretetünket. S ha Istent igazán szeretni akarjuk, engeszteljük ne csak a magunk, hanem mások bűneiért is. Az önszeretet könnyen beleáll a bánatba is, ha az ember ott is magát keresi, magát helyezi a központba, amikor a bűnt mint a saját kárhozátának okát tekinti. Gondoljunk arra, hogy itt elsősorban Isten ügyeiről van szó, mert a bűn elsősorban

Isten gyalázása. Ha mások bűneiért engesztelünk, mások kárhozata miatt aggódunk, akkor lelkünkben az érdektelen, szent felebaráti szeretetet növeljük. Ha arra tekintünk, hogy a világ megfagy a Szent Szívek lángja mellett, akkor megrémülünk a meggyalázott Isten sorsától. Ily körülmények között a bűnt valóban mint Isten gyalázását, szenvedését fogjuk fel, nem a magunkét, nem a mi büntetésünket tekintjük már a bűnben, hanem magára a meggyalázott Szentséges Szívekre gondolunk. A szív így emelkedik kerülő úton önmaga fölé. Ezt tette a kis boldog fatimai Ferenc: Bánkódott Jézus szomorúságán és csak Őt akarta vigasztalni.

Ezúton vezette a tiszta bánat magaslatára Dávidot is Nátán próféta. Nem adta elő Nátán Dávid bűneit, nem förmedt rá Isten nevében, hanem előadta egy mesebeli embernek gaztetteit, szívtelen keménységét, zsarnokságát, s bosszúra gyúlt az alávaló ellen; szánta Istent; ugyan kinek bűne miatt? Bizony tulajdonképpen a magáé miatt. Így tesz velünk is a szánakozó szeretet; ez a mi prófétánk; felénk jön és megszólít bennünket: keresztény lélek, nézd, mit tesz a világ Istennel, mit tesz Krisztus titokzatos testével, mit tesz Jézus Anyjával; utolsó sóhaja, legalacsonyabb érzelme előbbre való, mint Isten érdeke. Ha van benned nemes szív, állj oda és kárpótold a megvetett Isten szeretetét! Legyen buzgalmad az engesztelés a világ galád érzelmeivel szemben.

De ez a résztvevő szeretet aztán apostoli buzgalommá fejlődik, amely nekimegy a világ nemtelenségének és azt gondolja, ha mások olyan hálátlanok, nekem kell a megvetett Szent Szívek szeretetét kárpótolnom. Imádkozik áldoz, mindent odaad, csak hogy a gyalázatnak valahogy végét vesse. Erre hív bennünket Paray-le-Monial és Fatima. De ez nem jelent újdonságot az Egyházban. Aki ezt érzi, az belép a meleg kereszténység illatos kertjébe s a legszebb lelkek érzelmi közösségébe. Érti Szent Ferencet, ki a perugiai erdőben tud sírni. Érti, hogy osztozik valamiképp Sziénei Szent Katalin érzelmeiben, ki azt mondta, hogy amint az Úr Jézus oldalából víz és vér folyt, épúgy minden léleknek a szent vérben tüzessé, a vízben fájdalmassá kell lennie; a vér jelenti a jegyesnek lángoló szeretetét, a víz pedig azt a hatást, melynél fogva a lelkek megoldvadnak a résztvevő, szánakozó szeretetben.

Jézus és Mária Szívét engesztelni mások bűnei miatt, élénken érezni a világ aljasságát, ez az Isten-szeretet elnyerésének biztos útja. A szánakozó szív részt vesz az Ő fájdalomban, örül annak, ha valamit is tehet, ami a megbántott Szíveknek kedves. Mialatt így bánkódik, lélekben erősödik, mert az Isten-szeretet sehol sem gyengít, még a könnyekben sem, hanem felkeni a lelket áldozatos lélekké, amint ez a kis fatimai pásztorokkal történt s az lett egyetlen szenvedélyük: minél több áldozatot hozni, minél több rózsafüzért imádkozni, Istenért Jézusért, Mária Szívéért mindent odaadni.

Ha ezzel a szánakozó szeretettel engeszteljük Jézus é Mária Szívét, akkor a magunkét is közel emeljük Hozzájuk, megosztjuk Velük gondolatainkat és azt, amit legjobban akarnak velünk megosztani, mert leginkább válik hasznunkra: az Ő fájdalomban és szenvedésükben.

## BOLDOG FERENC JÉZUS VIGASZTALÓJA

A Szűzanya harmadik jelenése alkalmával «látszólag Ferenc ijedt meg legkevésbé a pokol látomásától, jöllehet őt is nagyon megrémítette – emlékezik vissza Lúcia nővér. Legjobban azonban Isten és a Szentháromság bilincselte le figyelmét abban a mérhetetlen fényben, amely lelkük mélyéig áthatotta őket. Így vélekedett utána: égtünk abban a fényben amely Isten, és mégsem égtünk el. Milyen is hát az Isten?... Ezt nem lehet kimondani! Igen! Ezt senki nem tudja megmondani soha! De milyen kár, hogy olyan szomorú! Bárcsak meg tudnám vigasztalni!...»

Ekkor történt az, hogy a Szentlélek Ferencet Isten Vigasztalójává avatta. Megértette, hogy a bűn Isten megbántása, Isten káromlása. «Nagyon szeretem a jó Istent! De Ő olyan szomorú a sok bűn miatt! Soha nem szabad büntetést elkövetnünk!» Lúcia kérdésére: «Ferenc, mit teszel szívedben: az Úr Jézust vigasztalod vagy a bűnösöket tértited meg, hogy ne jussanak a pokolba?», ezt a választ adta: «Inkább az Úr Jézust vigasztalom. Nem vetted észre, hogy a Szűzanya az utolsó jelenésnél olyan szororú lett, amikor azt mondta, hogy az emberek ne bántsák meg többé Istent, hiszen már annyira megbántották? Szeretném az Úr Jézust vigasztalni és aztán a bűnösöket megtéríteni, hogy ne bántsák meg többé.» Ez volt Ferenc ideálja. Abban látta küldetését, hogy Istent vigasztalja.

«Ferenc nagyon szófukar volt. Hogy imádkozzék és áldozatot hozzon, – írja Lúcia nővér – még Jácinta elől és előlem is elrejtőzött. Gyakran egy kőfal vagy egy bokor mögött találtunk rá. Oda bújt el, ott imádkozott térdenállva, vagy 'elmélkedett', és megjegyezte: Inkább egyedül imádkozom, hogy elgondolkozzam és az Úr Jézust vigasztaljam, mert olyan szomorú.» «As Úr Jézus szomorú a sok bűn miatt» - emlékezik vissza Lúcia nővér.

Amikor már iskolába jártunk, gyakran megtörtént, hogy a fatimai plébániatemplomhoz érkezve így szólt Lúciához: «Figyelj csak! Menj az iskolába, én itt maradok a templomban az elrejtőzött Jézusnál. Nekem nem érdemes megtanulni olvasni, hiszen hamarosan az égre megyek. Ha visszajössz, szólj!» és ott töltötte az egész délelőttöt az 'Elrejtőzött Jézusnál'. Halála után Jácinta állt be Ferenc helyére, hogy az Elrejtőzött Jézust vigasztalja. Lúcia ezt a boldoggáavatási perben esküvel bizonyítja: «Amíg én az iskolában voltam, Jácinta a templomban maradt, míg haza nem mentünk. Hogy elkerülje ott azoknak a zavargását, akik felfedezték, azt ajánlottam neki, hogy bújon el a tabernákulum közelében álló szőszéken, amíg én is meg nem jelentem a templomban, hogy hívjam. Aztán mindketten hazamentünk.»

Így nemcsak boldog Ferenc példája áll előttünk, kinek születésének századik évfordulóját ünnepeljük, hanem boldog Jácintáé is, segíteni akarnak bennünket abban, hogy mi is éljük a Szent Szívek kiengesztelését a tabernákulumban Elrejtőzött Jézussal, amire felhívást kaptunk 400 évvel ezelőll Paray-le-Monialban és közel száz esztendeje Fatimában.

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas. Dep.Leg. 163921/01.

A lap tulajdonosa: Postulação de Francisco e Jacinta Marto. Secretariado dos Pastorinhos. Rua S.Pedro 9. P-2496-908 Fatima

Direktor: P. Kondor Lajos SVD – Tel.: 00351-249-539780; 531282. Fax: 539789. E-mail: sec.pastorinhos@mail.telepac.pt

Információ: www.pastorinhos.com. Bankszámla Portugáliában: MILLENNIUM IBAN:PT50-0033-0000-45340426373-05; Swift: BCOMPTPL

Bankszámla Magyarországon: Raiffeisen-Bank-számlaszám: 9671-542995-001. IBAN: HU77 1209 6712 0054 2995 0010 0005